

Приведенъ прѣдъ князя Севира, смѣло исповѣда Христа истиннаго Бога; а на пытаніе-то мѧ, отъ кой чинъ е, Петръ отговори: по-голѣмъ и по-дѣбѣмъ чинъ немогъ да имамъ освѣтъ, того, дѣто сѧ назовавамъ Христіанинъ; а кога-то князъ-тъ мѧ рече: ты не знаешь ли царско-то повеленіе? Той мѧ отговори: азъ знаю повеленіе-то на Бога моего, кой-то е истинскій царь. Слѣдъ тѣмъ и дрѣгъ много испытваніа, князъ-тъ го свѣдѣва да послѣдѣ царскѣ-тъ заповѣди и да принесе жьртѣ на тѣхъ-тъ боже; нѣ като видѣ, че нито сѣ свѣтъ, нито сѣ заплашваніа, ще може да го приклони за да сѣ отъверне отъ христіанскѣ-тъ вѣрѣ, осъди го да сѣ распне на кръсть. И тѣмъ добрый воинъ Христовъ, като свърши своя подвижъ, сподоби сѣ да бѣде причастникъ на владычнѣ-тъ страсти, распнѣтъ на кръсть. А пострада у градъ Авлонъ въ вѣмѣ-то на Максимліана цара Римскаго.
